

מריה החכמה

פורטוגל

היה פעם סוחר אלמן ולו שלוש בנות יפות. הצעירה שביניהן, מריה, הייתה גם היפה ביותר, ומצאה חן מאוד בעיני המלך. יום אחד המלך קרא לסוחר ושלח אותו לנסיעה ארוכה בענייני הממלכה. הסוחר היה מעדיף להישאר בבית, אך לא יכול היה לסרב למלך ובלב כבד יצא לדרך. אך קודם קרא לבנותיו ונתן לכל אחת מהן צנצנות צמחי ריחן. אמר להן גם לא להכניס איש לבית. "כשאחזור תספרו לי האם קרה משהו בהעדרי."

"לא יקרה שום דבר" ענו הבנות. הסוחר נסע ולמחרת, כשהן ישבו לארוחת ערב, בא לביתן המלך בלווית שני ידידים. כשהבנות ראו אותו אמרה מריה "באו ונביא בקבוק יין מהמרתף, אני אקח את המפתח, הבכורה תיקח את הנר להאיר בדרך

והשלישית תביא בקבוק." המלך אמר "אל תטרחו, אנו לא צמאים." "טוב, אז לא נלך" ענו שתי הבנות הגדולות. אבל מריה אמרה "אני אלך בכל זאת." היא יצאה לפרוזדור, הניחה שם את הנר, המפתח והבקבוק, רצה לשכנה שלה ודפקה בדלת. "מי זה בא מאוחר כל כך?" שאלה השכנה הזקנה, בהוציאה את ראשה מהחלון. "תכניסי אותי, בבקשה" אמרה מריה "רבתי עם אחותי הגדולה אבל אינני רוצה לריב יותר ולכן באתי לבקש שתליני אותי אצלך." הזקנה פתחה ומריה נשארה אצלה בלילה. המלך כעס מאוד על היעדרותה, אך כשחזרה למחרת הביתה ראתה שצמחי הריחן של אחיותיה נבלו, כי הן לא שמעו בקולו של אביהן.

החלון של הבת הבכורה פנה לגן המלך. הבת הסתכלה מהחלון וראתה שבגן הבשיל שסק יפה. היא ביקשה ממריה שתיקח חבל, תגלוש לגן המלך ותביא לה קצת פרי. למריה היה לב טוב והיא באמת גלשה לתוך הגן, אספה קצת

שסק אבל כשהתכוננה לקשור את עצמה כדי שיעלו אותה חזרה, קראה לה האחות "הו, ראי איזה לימונים יפים שם. הביאי לי כמה מהם."

מריה רצתה לגשת לעץ הלימון אך אז ראה אותה הגנן. הוא אחז בה וקרא "מה את עושה כאן, גנבת קטנה?" "אל תקרא לי בשמות גנאי!" קראה מריה ודחפה אותו חזק, כך שנפל מתחת לעצים. אז חזרה מריה לחבל ועלתה לחדר.

למחרת התחשק לאחותה השניה לאכול בננות מגן המלך. מריה תחילה סירבה לרדת שוב לגן, אבל בסוף השתכנעה וירדה שוב בחבל לגן המלך. הפעם פגש אותה שם המלך שאמר "הנה את, ערמומית שכמותך. עכשיו תיענשי על מעשיך." הוא התחיל לחקור אותה והיא לא הכחישה שגנבה פרי. כשגמרה לדבר אמר המלך "בואי אחרי לבית, ואעניש אותך." הוא התחיל ללכת ומדי פעם הביט אחורנית לוודא שמריה לא בורחת. אך פתאום, כאשר הסתובב ראה שהיא נעלמה

כליל, בלי לשאיר עקבות.

חיפוש גדול אחרי מריה נערך בעיר כולה, בכל פינות ובבתים, אך לא מצאו כל סימן ממנה. הדבר הרגיז את המלך עד כי חלה וזמן מה חייו היו בסכנה.

בינתיים שתי האחיות של מריה התחתנו עם ידידיו של המלך ונולדו להן בנות קטנות.

מריה התגנבה לבית בו חיו האחיות, חטפה את הילדות, הכניסה אותן לסל וכיסתה בפרחים. אז לבשה את עצמה כמו בחור ועברה ליד ארמון המלך תוך קריאה "מי יביא

את הפרחים למלך, שחולה אהבה?"

המלך שמע זאת ממיטתו וציווה על אחד המשרתים לצאת ולקנות את סל הפרחים.

כשהביאו לו את הסל והוא פתח אותו, מצא שם שני תינוקות. התעלול הזה הרגיז אותו

עוד יותר, כי בטוח היה שזה מעשה של מריה. הוא התחיל לחשוב איך לגמול לה,

כשהודיעו לו כי הסוחר, אבא של הבנות, חזר מנסיעתו הארוכה.

המלך נזכר איך מריה סירבה לבלות איתו

ואיך גנבה את פירותיו והחליט להתנקם בה. על כן שלח שליחים לסוחר וקרא לו לבוא לפניו למחרת. הוא ציווה עליו להביא לו מעיל עשוי מאבן. אם לא יעשה כך, הוא ייענש. הסוחר המסכן היה עצוב מאוד מאז שחזר הביתה. הבנות הרי הבטיחו לו שלא יקרה להן כלום, והנה הוא מוצא שהן התחתנו בלי הסכמתו. ועכשיו נוספה לו הצרה החדשה הזו. איך יוכל לעשות מעיל מאבן? הוא היה מדוכא מאוד כשפתאום נכנסה אליו מריה בתו. "על תדאג, אבא, אלא קח חתיכת גיר ולך למלך. אמור לו שבאת לקחת מידה למעיל שלו." האב לא ראה מה תהיה תועלת מהמעשה אך שמע בקולה, כי היא תמיד נתנה לו עצות טובות בעבר והוא סמך עליה. "זה לא טוב" אמר המלך כשהסוחר הגיע והסביר לשם מה בא "מדידה כזו מביאה מזל רע." "אחרת לא אוכל לעשות לך מעיל, כפי שאתה רוצה" ענה האיש. "אז תביא הנה את בתך מריה אם אתה רוצה

להישאר בחיים." הסוחר לא ענה אלא חזר למריה וסיפר לה. "ילדתי היקרה, מה אעשה. הוא רוצה אותך או את מעיל האבן." "אל תדאג אבא. תזמין בובה שהיא דומה לי וקשור חוט לראשה, כך שאוכל להניע אותו ל"כן" או "לא". האיש הלך מיד לדאוג לכך. המלך חיכה בסבלנות בארמונו, בטוח שעכשיו מריה כבר לא תחמוק ממנו. הוא אמר לאנשי החצר "אם יגיע הנה איש עם בתו ויבקש לדבר איתי, שימו את הגברת בחדר שלי ושמרו שהיא לא תברח משם." כשנסגרה דלת החדר מריה, שהחזיקה את הבובה תחת מעילה, השכיבה את הבובה במיטה ובעצמה הסתתרה אחרי וילון בסמוך למיטה, כשהיא מחזיקה את קצה החוט. "אני מקווה שאת מרגישה בסדר" אמר המלך, כשנכנס לחדרו. הבובה הניעה את ראשה ל"כן". "עכשיו נעשה חשבון" הוא המשיך והתחיל

להזכיר את מעשיה החל מהסירוב לארח אותנו
בביתה ועד התעלול עם התינוקות. על כל
דבר מריה משכה את החוט ל"כן".
המלך התרגז. "מי שצוחק ממני, מגיע לו
למות" קרא, הוציא את חרבו וכרת את ראשה
של הבובה. הראש נפל עליו כאילו מנשק לו
והוא קרא "מריה, מריה! כל כך מתוקה
במותך וכל כך אכזרית כלפי בחייך! מי שהרג
אותך מגיע לו למות!" והוא כיוון את החרב
ללב שלו. אך אז מריה קפצה מאחורי הוילון
ונפלה בזרועותיו.
ומאותו היום הם חיו ביחד בשלום ובאושר.